Dir adéu a Déu

Per PepMaria el dl., 01/09/2014 - 09:00

"Saying goodbye to God" ("Dir adéu a Déu") és el títol d'un article de Financial Times (5 i 6de juliol 2014) on es narren les peripècies d'alguns israelians que han abandonat la seva pertinença a la comunitat fonamentalista jueva dels Haredim. Aquesta decisió els ha portat a un canvi radical de vida. Han hagut de superar el menyspreu dels qui es queden a la comunitat, recuperar la manca de formació científica i tècnica (els únics estudis que feien eren la memorització literal de la Bíblia), adaptar-se a una nova manera de vestir (anaven sempre vestits de negre, i les dones amb el cap cobert), etc.Alguns d'aquests ex- Haredim, a més, han deixat de creure. Un d'ells, en Yossi (25 anys, casat iamb un fill) escrivia una tendra carta d'amor al Déu en què havia deixat de creure: "Et trobo a faltar terriblement. Eres un amic, germà, pare, educador, company i amant. Ho eres tot per a mi i no em deixaves mai sol".Les decisions de creure o no creure són diverses, i totes radicalment respectables: perquè, mésenllà de la solidesa racional dels arguments, estan probablement lligades a experiències vitals profundes. I no és bo menysprear cap experiència vital. Per això penso que tot creient ha de respectar radicalment tot no creient, i tot no creient ha de respectar radicalment tot creient. En el cas d'en Yossi, sembla que l'experiència vital de la pertinença als Haredim l'ha acabat ofegant i l'ha empès a abandonar tant la comunitat com la imatge de Déu que la legitimava. Tant de bo que aquesta decisió l'ajudi a desempallegar-se de la imatge d'un Déu controlador, obsessionat pels detalls, menyspreador de la ciència com a mitjà per a conèixer i transformar el món, i excloent dels qui no són "dels nostres". Però també tant de bo que, buidant la banyera, no se li escoli el nen amb l'aigua bruta. Perquèse'ns pot enderrocar la imatge idealitzada d'una persona estimada, sense que deixem d'estimar-la. Per això em sap greu que de vegades passi amb Déu que algú que l'estima des del fons del cor, com en Yossi, acabi deixant de confiar en Ell, tot i que "el troba a faltar terriblement". Perquè confiar en el propi cor, que desitja Déu, és confiar en Déu mateix. És confiar en l'Esperit de Déu, que habita al meu cor (Romans 5, 5).I, per a aquells que hi confien, aquest mateix Esperit anirà fent evolucionar pas a pas les imatges -sempre idealitzades, sempre inadequades- que ens fem de Déu.· *Quins debats interiors estic vivint en relació amb la imatge de certes persones, que se m'enderroquen o canvien? Què faig per refer-ne la imatge sense deixar d'estimar-les? · Quines experiències vitals del passat han configurat les meves imatges de Déu? Com reelaboro aquestes imatges a mesura que la vida me les enderroca?*